

Arrest

nr. 135 753 van 22 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat S. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 december 2012 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 27 augustus 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 5 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 10 november 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn, Punjabi van origine. U bent geboren in Shakhupura (provincie Punjab) en woonde in Lahore tot 2007 en daarna in Azerbeidzjan. Op 9 november 2010 bent u daar gehuwd met C.(...) S.(...) (O.V. X), Azerbeidzjaans staatsburger en Azeri van origine. Tot 2011 woonden jullie in Baku en daarna in Agsu (Azerbeidzjan). Op 10 december 2012 zijn jullie in België aangekomen en op dezelfde dag hebben jullie een eerste asielaanvraag ingediend. Op 14 oktober 2013 nam het CGVS in jullie hoofde beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jullie beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest d.d. 6 januari 2014 verworpen, omdat jullie niet ter terechtzitting zijn verschenen en evenmin werden vertegenwoordigd. Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden u en uw echtgenote op 27 augustus 2014 een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u dat uw familie in Pakistan uw huwelijk nog altijd niet geaccepteerd heeft en u vreest voor het leven van uw echtgenote en kinderen als u naar Pakistan zou terugkeren. Uw echtgenote verklaart in het kader van haar tweede asielaanvraag dat haar familieleden in Azerbeidzjan jullie huwelijk eveneens nog altijd afkeuren. Ze zoeken jullie met de bedoeling om u en jullie kinderen te doden. Haar familie heeft ook in enkele kranten een opsporingsbericht voor jullie laten publiceren. Uw echtgenote haalt verder aan vernomen te hebben dat haar vader in mei 2013 overleden is aan een hartaanval ten gevolge van stress en dat haar familie haar daarvan de schuld geeft. Ter staving van jullie huidige asielaanvraag leggen u en uw echtgenote de volgende documenten voor: een brief van uw advocaat in Pakistan met bijhorende envelop, een brief van de secretaris van de Union Council in district Nankana Sahib (Pakistan) eveneens met bijhorende envelop, drie artikels uit Azerbeidzjaanse kranten, een kopie van de overlijdensakte van de vader van uw echtgenote, en de bijhorende envelop en het ontvangstbewijs.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Er werd namelijk vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan de aangehaalde problemen met uw familie in Pakistan onder meer omwille van uw vage en onaannemelijke verklaringen aangaande uw geplande huwelijk daar en de dreigtelefoon van uw broer. Verder kon er evenmin enig geloof gehecht worden aan de beweerde problemen met uw schoonfamilie in Azerbeidzjan en de crimineel P.(...) K.(...), aan wie uw echtgenote was beloofd, onder meer gezien de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties tussen jullie beide verklaringen aangaande de aangehaalde vervolgingsfeiten, alsook gezien de vele vage en onlogische verklaringen betreffende cruciale elementen in uw asielrelaas. Tenslotte bleken ook jullie verklaringen aangaande jullie reisweg niet geloofwaardig te zijn. Jullie beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen omdat u en uw echtgenote niet ter terechtzitting zijn verschenen en jullie evenmin vertegenwoordigd werden. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot de vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuwe element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u en uw echtgenote afleggen en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat jullie in het kader van de vorige aanvragen hebben uiteengezet [U verklaart dat u nog altijd vreest voor het leven en de veiligheid van uw gezin vanwege uw familie in Pakistan die jullie huwelijk niet accepteert. Uw echtgenote stelt dat haar familie in Azerbeidzjan, die jullie huwelijk eveneens afkeurt, jullie ook nog altijd zoekt en een opsporingsbericht voor jullie in enkele kranten heeft laten publiceren. Ze beweert

verder dat haar vader gestorven is aan een hartaanval ten gevolge van stress en dat haar familie haar daar de schuld van geeft], moet worden beklemtoond dat jullie vorige aanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat jullie naar aanleiding van jullie huidige aanvragen louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Met betrekking tot de documenten die u en uw echtgenote aanbrengen ter ondersteuning van de motieven die jullie naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, dient er vooreerst op gewezen te worden dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Aangaande de door u voorgelegde brieven afkomstig van uw advocaat en van de secretaris van de Union Council van het district Nankana Sahib in Pakistan, kan nog worden opgemerkt dat deze documenten in persoonlijke naam zijn opgesteld en subjectief van aard zijn waardoor er onvoldoende objectieve bewijswaarde aan gehecht kan worden, en ze bijgevolg niet opwegen tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft de krantenartikels die uw echtgenote voorlegt en die een opsporingsbericht voor jullie bevatten vanwege haar familie, kan worden vastgesteld dat hieruit slechts blijkt dat de familieleden van uw echtgenote naar jullie op zoek zijn en aan personen die informatie over jullie zouden hebben vragen om hen te contacteren, maar dat uit deze artikels verder geenszins kan afgeleid worden dat haar familieleden jullie zouden vervolgen omdat ze jullie huwelijk niet accepteren. Deze krantenartikels kunnen het gebrek aan geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen met de familie van uw echtgenote bijgevolg niet herstellen.

Met betrekking tot de kopie van de overlijdensakte van de vader van uw echtgenote kan er op gewezen worden dat dit document enkel zijn dood bevestigt, maar dat uit dit document niet blijkt dat de familie van uw echtgenote haar de schuld zou geven van zijn dood. Dit document kan jullie beweerde vervolgingsproblemen evenmin staven.

De enveloppen en het ontvangstbewijs tenslotte bevestigen enkel dat u en uw echtgenote in België post ontvangen uit Pakistan en Azerbeidzjan, maar kunnen uw asielrelaas evenmin ondersteunen.

Wat vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet tenslotte betreft, dient er op gewezen te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in

beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, i.c. zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de door hem neergelegde documenten wel degelijk aantonen dat hij gevaar loopt in zijn land van herkomst. Hij voert aan dat eenvoudigweg stellen, dat nieuwe documenten steeds slechts een ondersteunende werking hebben en een ongeloofwaardig asielaanvraag niet vermogen te herstellen, terwijl - luidens verzoeker - zijn oorspronkelijke asielaanvraag

juist afgewezen werd omdat er niet voldoende objectieve elementen zijn die zijn verhaal kunnen staven, ervoor zorgt dat asielaanvragers in principe nooit een geloofwaardige asielaanvraag kunnen indienen of een reeds ingediende 'ongeloofwaardige' asielaanvraag nooit kunnen herstellen. Hij vervolgt dat de door hem neergelegde krantenartikelen wel degelijk zeer belangrijk zijn om de nodige objectiviteit aan het asielrelaas van verzoeker te geven. Uiteraard zal in het opsporingsbericht niet weergegeven worden dat verzoeker en zijn echtgenote gezocht worden om hen te vervolgen omdat hun huwelijk niet geaccepteerd wordt. Hij benadrukt hierbij dat de krantenartikelen duidelijk in hun originele vorm worden aangeboden zodat geen trucage gebruikt kan worden. Wat betreft de brief van zijn advocaat en van de Union Council van het district Nankana Sahib in Pakistan, geeft hij aan dat beide brieven wel degelijk door beide personen in naam van hun functie werden opgesteld, met de nodige stempels om de bewijswaarde kracht bij te zetten. De brieven dienen dus wel degelijk met de nodige ernst te worden gelezen en dienen volgens verzoeker niet te worden afgedaan als persoonlijke brieven die geen enkele bewijswaarde bevatten. Wat betreft de kopie van de overlijdensakte van de vader van zijn echtgenote, stelt verzoeker dat hieruit onrechtstreeks blijkt dat de situatie in Pakistan blijft escaleren en nog steeds actueel is. Wat betreft de enveloppen en het ontvangstbewijs stelt verzoeker dat met deze stukken wel aangetoond wordt dat de documenten niet in België werden aangemaakt, doch wel degelijk originele documenten zijn die zijn opgestuurd vanuit het herkomstland.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de beweerdde problemen met zijn familie in Pakistan en met zijn schoonfamilie in Azerbeidzjan die het huwelijk met zijn echtgenote niet accepteren.

De vorige asielaanvraag van verzoeker werd afgesloten op 14 oktober 2013 door de commissaris-generaal met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd. Er werd namelijk vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan de aangehaalde problemen met zijn familie in Pakistan onder meer omwille van zijn vage en onaannemelijke verklaringen aangaande zijn geplande huwelijk daar en de dreigtelefoon van zijn broer. Verder kon er evenmin enig geloof gehecht worden aan de beweerdde problemen met verzoekers schoonfamilie in Azerbeidzjan en de crimineel P. K., aan wie zijn echtgenote was beloofd, onder meer gezien de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties tussen hun beide verklaringen aangaande de aangehaalde vervolgingsfeiten, alsook gezien de vele vage en onlogische verklaringen betreffende cruciale elementen in zijn asielrelaas. Tenslotte bleken ook de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote aangaande hun reisweg niet geloofwaardig te zijn.

Het beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 116 474 van 6 januari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen omdat verzoeker en zijn echtgenote niet ter terechtzitting zijn verschenen en evenmin vertegenwoordigd werden.

2.3.2. Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten voor: een brief van zijn advocaat in Pakistan met bijhorende envelop, een brief van de secretaris van de Union Council in district Nankana Sahib (Pakistan) eveneens met bijhorende envelop, drie artikels uit Azerbeidzjaanse kranten, een kopie van de overlijdensakte van de vader van zijn echtgenote, en de bijhorende envelop en het ontvangstbewijs.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.3.3. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker met zijn betoog dat eenvoudigweg stellen dat nieuwe documenten steeds slechts een ondersteunende werking hebben en een ongeloofwaardig asielrelaas niet vermogen te herstellen, ervoor zorgt dat asielaanvragers in principe nooit een geloofwaardige asielaanvraag kunnen indienen of een reeds ingediende 'ongeloofwaardige' asielaanvraag nooit kunnen herstellen, volledig voorbij gaat aan wat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet. Zo wordt zijn

huidige tweede asielaanvraag niet enkel en alleen niet in overweging genomen omwille van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas in het kader van zijn vorige asielaanvraag (verzoeker grijpt ter motivatie van zijn huidige asielaanvraag immers terug naar de motieven die hij reeds tijdens zijn eerdere asielaanvraag aanhaalde die ongeloofwaardig werden bevonden) doch ook omdat de door hem bijgebrachte nieuwe documenten niet bij machte zijn verzoekers geloofwaardigheid te herstellen. Zo wordt in de bestreden beslissing hieromtrent het volgende gemotiveerd: *“Aangaande de door u voorgelegde brieven afkomstig van uw advocaat en van de secretaris van de Union Council van het district Nankana Sahib in Pakistan, kan nog worden opgemerkt dat deze documenten in persoonlijke naam zijn opgesteld en subjectief van aard zijn waardoor er onvoldoende objectieve bewijswaarde aan gehecht kan worden, en ze bijgevolg niet opwegen tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wat betreft de krantenartikels die uw echtgenote voorlegt en die een opsporingsbericht voor jullie bevatten vanwege haar familie, kan worden vastgesteld dat hieruit slechts blijkt dat de familieleden van uw echtgenote naar jullie op zoek zijn en aan personen die informatie over jullie zouden hebben vragen om hen te contacteren, maar dat uit deze artikels verder geenszins kan afgeleid worden dat haar familieleden jullie zouden vervolgen omdat ze jullie huwelijk niet accepteren. Deze krantenartikels kunnen het gebrek aan geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen met de familie van uw echtgenote bijgevolg niet herstellen. Met betrekking tot de kopie van de overlijdensakte van de vader van uw echtgenote kan er op gewezen worden dat dit document enkel zijn dood bevestigt, maar dat uit dit document niet blijkt dat de familie van uw echtgenote haar de schuld zou geven van zijn dood. Dit document kan jullie beweerde vervolgingsproblemen evenmin staven. De enveloppen en het ontvangsbewijs tenslotte bevestigen enkel dat u en uw echtgenote in België post ontvangen uit Pakistan en Azerbeidzjan, maar kunnen uw asielrelaas evenmin ondersteunen.”*

Verzoekers verweer dat de er in het opsporingsbericht uiteraard niet zal worden weergegeven dat verzoeker en zijn echtgenote gezocht worden om hen te vervolgen omdat hun huwelijk niet geaccepteerd wordt waarbij hij benadrukt dat de krantenartikelen duidelijk in hun originele vorm worden aangeboden zodat geen trucage gebruikt kan worden, overtuigt de Raad niet. Er dient immers op te worden gewezen dat een opsporingsbericht in een originele krant een bewijs is dat dergelijk artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs vormt van de erin vermelde feiten of van de door verzoeker voorgehouden problemen. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Waar verzoeker aangeeft dat de brief van zijn advocaat en van de Union Council van het district Nankana Sahib in Pakistan, wel degelijk door beide personen in naam van hun functie werden opgesteld en met de nodige stempels om de bewijswaarde kracht bij te zetten, stelt de Raad vast dat dit niet wegneemt dat deze documenten in persoonlijke naam zijn opgesteld en subjectief van aard zijn. Gelet op het gesolliciteerd karakter ervan en mede gelet op de vaststelling dat verzoekers relaas in het kader van zijn vorige asielaanvraag over het geheel genomen als ongeloofwaardig werd beschouwd en zijn bijkomende verklaringen in zijn huidige asielaanvraag louter in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, ontberen deze brieven elke bewijswaarde.

In de mate verzoeker voorhoudt dat uit de fotokopie van de overlijdensakte van zijn schoonvader blijkt dat de situatie in Pakistan blijft escaleren en nog steeds actueel is, stelt de Raad vooreerst vast dat deze overlijdensakte enkel bevestigt dat zijn schoonvader in Azerbeidzjan overleden is. De Raad ziet dan ook niet in hoe deze overlijdensakte kan aantonen dat hij in Pakistan is overleden omwille van de veiligheidssituatie aldaar. Bovendien is blijkens de verklaringen van zijn echtgenote (zie stuk 6a “verklaring meervoudige aanvraag”, punt 17) haar vader gestorven aan een hartaanval. Uit deze overlijdensakte blijkt evenmin dat de familie van zijn echtgenote haar de schuld zouden geven van zijn dood. Verzoekers argumentatie dat de enveloppen en het ontvangsbewijs aantonen de door hem bijgebrachte documenten niet in België werden aangemaakt, doch wel degelijk originele documenten zijn die zijn opgestuurd vanuit het herkomstland, vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Zo wordt er geen bewijswaarde gehecht aan voormelde documenten, niet omdat de brieven, de krantenartikelen en de overlijdensakte geen originele documenten zouden betreffen, doch wel om de hiervoor gegane uiteengezette redenen.

Inzoverre verzoeker voorhoudt dat zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen omwille van gebrek aan bewijzen, kan dienstig verwezen worden naar wat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 14 oktober 2013 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker, geoordeeld heeft:

“Uit uw verklaringen blijkt dat zowel uw schoonfamilie in Azerbeidzjan (waar u woonde) als uw eigen familie in Pakistan het niet eens waren met uw huwelijk met de Azerische S.(...) C.(...). Beide families hadden u reeds met de dood bedreigd (CGVS p. 9-10 & p. 15). Daarom bent u uit Azerbeidzjan vertrokken en kon u ook niet terug naar Pakistan. Het commissariaat-generaal is echter van mening dat

er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u als gevolg van uw huwelijk met S.(...) C.(...) zou gekend hebben.

Wat betreft uw **problemen in Pakistan** verklaart u dat deze bestonden uit een telefonische bedreiging vanwege uw broer toen u zich zelf in Azerbeidzjan bevond en uit een krantenartikel dat uw vader liet publiceren waarin stond dat hij u ontferde uit de familie (CGVS p. 10) – uw familie had u immers reeds lang geleden uitgehuwelijkt aan uw familielid A.(...) en was het niet eens met uw huwelijk in Azerbeidzjan met S.(...). Het Commissariaat-generaal komt echter tot de vaststelling dat aan deze feiten geen geloof kan worden gehecht. Om te beginnen valt het in deze context op dat u niet kan aangeven wat uw exacte familieband is met deze A.(...): u verklaart wel dat de vader van A.(...) verre familie is langs uw vaders kant, maar wat de precieze familieband met deze man is weet u niet (CGVS p. 10). Nochtans, van iemand die verklaart reeds in zijn kindertijd uitgehuwelijkt te zijn aan een bepaald familielid maar deze wens van zijn familie niet wenst op te volgen en met een ander meisje (in Azerbeidzjan) trouwt, kan toch verwacht worden dat hij concreet kan aangeven hoe hij met de oorspronkelijk voorziene bruid gelieerd is; te meer als dat (verre) familie blijkt te zijn. Nog in deze context vindt het Commissariaat-generaal het heel opmerkelijk dat u uw familie in Pakistan zelf zou opgebeld hebben vanuit Azerbeidzjan om hen te melden dat u getrouwd was met S.(...) – u wist immers dat uw ouders het hiermee niet eens zouden zijn. Als u gevraagd wordt waarom u hen dan toch liet weten waarom u in Azerbeidzjan getrouwd was, verklaart u dat u hen zei dat het een liefdeshuwelijk was (CGVS p. 11). Welnu, als u in Pakistan reeds aan iemand anders beloofd was en als u wist dat uw huwelijk in Azerbeidzjan problemen zou opleveren in Pakistan, vindt het CGVS het weinig aannemelijk dat u zelf vrijwillig uw familie in Pakistan op de hoogte brengt van het feit dat u in Azerbeidzjan met iemand anders getrouwd was. Nog in verband met het voor u voorziene huwelijk in Pakistan met A.(...) verklaart u dat u uw vrouw S.(...) hiervan op de hoogte heeft gebracht. Als u gevraagd wordt wanneer u dat deed, verklaart u dat u zich dat niet meer kan herinneren ‘maar dat het was nadat jullie elkaar ontmoet hadden’ (CGVS p. 11). Dit antwoord is echter bijzonder vaag. Als dit geplande huwelijk in Pakistan zo doorslaggevend was in uw asielrelaas, kan toch verwacht worden dat u kan zeggen wanneer u uw vrouw in Azerbeidzjan hiervan op de hoogte bracht. Dit is hier niet het geval; wat meteen het bestaan van dit geplande huwelijk nogmaals in twijfel trekt. Als gevolg van de ontstane ruzie tussen u en uw familie in Pakistan kreeg u van uw broer een dreigtelefoon in Azerbeidzjan. Als u gevraagd wordt wanneer deze telefoon was, verklaart u aanvankelijk ‘toen ik al getrouwd was in Baku’ en later houdt u het op het vage en onduidelijke ‘toen ik probeerde verloofd te zijn met mijn vrouw’. Als u dan nogmaals gevraagd wordt wanneer deze telefonische bedreiging was, verklaart u dat u het zich niet herinnert (CGVS p. 9 & p. 10). Van iemand die door zijn eigen broer bedreigd werd wegens een ander huwelijk dan voorzien, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat hij duidelijke verklaringen aflegt over wanneer zijn broer hem bedreigde. Dit is in casu niet het geval. U verklaart ook dat u als gevolg van uw huwelijk in Azerbeidzjan ontferd werd door uw familie in Pakistan. Daartoe had uw vader een artikel in een Pakistaanse krant van 7 juli 2011 laten plaatsen, met de melding dat u geen recht meer had op eigendom van de familie en zelfs niet meer als familielid beschouwd wordt (zie document 4). Het CGVS is echter van mening dat dit artikel uw bewering als zou u omwille van uw huwelijk met S.(...) in Azerbeidzjan ontferd zijn geweest, niet kan staven. Om te beginnen staat in het artikel dat u ontferd wordt ‘omdat u niet luistert naar uw vader’, waaruit niet ontegensprekelijk kan afgeleid worden dat uw huwelijk in Azerbeidzjan de oorzaak zou zijn van deze beslissing van uw familie. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd dat valse berichtgeving in de Pakistaanse pers niet ongebruikelijk is. De wijdverspreide corruptie in Pakistan (zie info toegevoegd aan administratief dossier) en de connecties die uw broer blijkbaar heeft waardoor hij erin slaagde dit artikel te laten publiceren, plaatsen bovendien nog meer vraagtekens bij de ware toedracht van het publiceren van dit artikel (waarvan u dus beweert dat dit vanwege uw huwelijk in Azerbeidzjan zou opgesteld zijn) (CGVS p. 8-9).

Wat betreft uw **problemen in Azerbeidzjan** verklaart u dat deze bestonden uit bedreigingen vanwege uw schoonfamilie (vooral van uw schoonbroer) en Pasha Khan, een crimineel aan wie uw vrouw beloofd was. Ook inzake deze problemen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat ze ongeloofwaardig zijn. Om te beginnen leggen u en uw vrouw incoherente verklaringen af over een aantal cruciale elementen doorheen uw asielrelaas wat betreft de tijdstippen waarop ze zouden zijn voorgevallen. Zo verklaart u dat u in uw winkel bedreigd en geslagen werd door uw schoonbroer Tehran. Als u gevraagd wordt wanneer dat was, antwoordt u ‘voor ons huwelijk’, maar u blijkt dit niet nader te kunnen specificeren (CGVS p. 15). Hoewel u haar alles vertelde over dit incident met haar broer, blijkt ook uw vrouw niet te kunnen zeggen wanneer dit gebeurd zou zijn (CGVS vrouw p. 12-13). U verklaart ook dat uw schoonfamilie samen met Pasha Khan op zoek was naar jullie (uw vrouw was immers sinds jullie huwelijk in 2010 van thuis weggegaan en bij u komen wonen – eerst in Baku en later in Agsu); daartoe waren ze zelfs bij een vriendin van uw vrouw (S.(...)) geweest op zoek naar jullie. Wanneer ze die vriendin bezocht hebben, weet u echter niet te zeggen (CGVS p. 22). Een andere, cruciale gebeurtenis

in uw asielrelaas (nl. het bezoek van uw schoonfamilie aan jullie huis in Agsu) zou plaatsgevonden hebben vlak voor jullie vertrek uit het land. In dit verband verklaart u dat uw vrouw haar moeder opbelde uit heimwee in december 2012. Als gevolg daarvan zou uw schoonfamilie uw vrouw twee-drie dagen later (volgens u ook in december 2012, maar wanneer precies weet u niet meer) opgezocht hebben in Agsu – daarbij werd uw vrouw uitgescholden, bedreigd en geslagen (CGVS p. 19-21). Daarna, nog in december 2012, zouden jullie vertrokken zijn uit Azerbeidzjan (CGVS p. 12). Uw vrouw daarentegen verklaart dat ze haar moeder opbelde eind november 2012 en dat haar moeder en broer haar twee dagen later (weliswaar nog steeds eind november 2012) in Agsu zijn komen opzoeken (CGVS vrouw p. 14). Daarop trokken jullie onmiddellijk naar Baku en verlieten van daar het land op 1 december 2012 (CGVS vrouw p. 8). De tijdsindelingen die u en uw vrouw over deze bewuste telefoon en het daaropvolgende bezoek in Agsu geven komen echter niet overeen, wat de geloofwaardigheid ervan sterk op de helling plaatst. Dit laatste incident (nl. het bezoek in Agsu) wordt nog verder ondermijnd door de volgende vaststellingen. Het CGVS vindt het heel opvallend dat uw vrouw zelf nog contact zou hebben gezocht met haar familie (i.c. de telefoon naar haar moeder) toen jullie in Agsu woonden. Jullie waren immers uit Baku vertrokken vanwege de problemen met uw schoonfamilie. Naar eigen zeggen verliep alles zonder problemen in Agsu; uw schoonfamilie wist namelijk niet waar jullie sinds de geboorte van jullie dochter verbleven. Als jullie gevraagd wordt waarom uw vrouw – ondanks het probleemloze leven dat jullie hadden in Agsu – alsnog contact zoekt met de mensen met wie jullie in Baku problemen hadden (i.e. haar eigen familie), verklaart u 'ze dacht dat er misschien iets veranderd was vanwege onze dochter' (CGVS p. 19-20) en uw vrouw dat ze haar familie miste en dat ze dacht dat haar familie haar zou vergeven omdat ze dan al getrouwd was met u (CGVS vrouw p. 14). Welnu, het CGVS vindt jullie argumenten waarom uw vrouw opnieuw contact zocht met haar familie, weinig overtuigend. Haar familie was immers faliekant tegen jullie relatie gekant en had jullie überhaupt al met de dood bedreigd. Dat jullie ervan uitgingen dat de relatie met de familie van uw vrouw zou normaliseren dankzij jullie huwelijk en de geboorte van jullie dochter, is in deze heel onlogisch en weinig aannemelijk; net jullie samenzijn was immers dé reden waarom uw schoonfamilie naar eigen zeggen naar jullie op zoek was. Bovendien vraagt het CGVS zich af hoe uw schoonfamilie naar aanleiding van het telefoontje van uw vrouw naar uw schoonmoeder erin geslaagd was jullie adres in Agsu te weten te komen. Verder dan de blote veronderstelling 'misschien kennen ze iemand bij het telefoonbedrijf' komen jullie echter niet; zowel u en uw vrouw verklaren daarop dat jullie dat niet weten (CGVS p. 20 + CGVS vrouw p. 14). Nog treffender zijn de tegenstrijdige verklaringen die u en uw vrouw over dit bezoek in Agsu afleggen. U verklaart dat u tijdens dit bezoek niet aanwezig was, maar dat uw vrouw u achteraf alles vertelde: haar broer, haar moeder én haar vader zouden langsgesproken zijn. Ze werd daarbij hard fysiek aangepakt; u kon achteraf immers vingerafdrukken op haar keel zien omdat ze haar hadden proberen te wurgen (CGVS p. 20 & p. 23). Uw vrouw daarentegen verklaart dat enkel haar broer en haar moeder langskwamen en dat u enkel wist dat ze fysiek was aangepakt omdat ze het u gezegd heeft, niet omdat u iets gezien of gemerkt had op een bepaalde manier; zelfs aan haar gezicht was volgens haar niet te zien dat ze hard was aangepakt (CGVS vrouw p. 14 & p. 16). Deze verklaringen zijn echter dermate tegenstrijdig dat de geloofwaardigheid van dit incident nogmaals fundamenteel ondermijnd wordt. Verder dient nog gewezen te worden op een aantal opvallende elementen doorheen uw verklaringen en die van uw vrouw wat betreft jullie vermeende problemen in Azerbeidzjan als gevolg van jullie relatie/huwelijk. Zo verklaart u dat uw schoonfamilie reeds voorzien had dat de crimineel Pasha Khan met uw vrouw zou trouwen. Toen het uitkwam dat u met S.(...) een relatie had, begon uw schoonfamilie (vooral uw schoonbroer Tehran) u te bedreigen met de hulp van Pasha Khan en gingen ze later ook actief naar jullie op zoek. U verklaart dat jullie niets konden doen tegen Tehran en Pasha Khan omdat deze laatstgenoemde de politie aan zijn kant had; hij zou ook samen met de politie gevochten hebben met de bevolking. Vreemdgenoeg kan u niet zeggen welke feiten hij zoal al gepleegd had met behulp van de politie, noch hoe hij precies gelinkt is met de politie of de autoriteiten (CGVS p. 17). Ook uw vrouw blijkt niet te weten wat Pasha Khan dan al op zijn kerfstok had of waaruit zijn connecties bij de autoriteiten precies bestonden – zij verklaarde nochtans dat ze Pasha Khan al kende van op school, dat hij toen al zei dat hij met haar zou trouwen en dat hij goede vrienden was met haar broer (CGVS vrouw p. 9-10). Welnu, als u en uw vrouw uitpakken met dergelijke stellingen dat er een band zou zijn tussen haar familie en de crimineel Pasha Khan die op zijn beurt de politie achter zich zou hebben, kan van jullie toch redelijkerwijs verwacht worden dat jullie beter op de hoogte zijn van het crimineel verleden van Pasha Khan en dat jullie concreet kunnen aantonen hoe zijn band met de autoriteiten in elkaar zit. Dit is hier duidelijk niet het geval, wat andermaal de geloofwaardigheid van jullie verklaringen ondermijnt. Tot jullie (officiële) huwelijk op 9 november 2010 woonde uw vrouw bij haar ouders in de Gara Garayevalaan 82 in de wijk Neftchiler in Baku. Aangezien haar ouders tegen jullie huwelijk gekant waren – er waren al bedreigingen geuit voor jullie huwelijk – vluchtte uw vrouw samen met u naar een ander adres in Baku, nl. Asim-Zadestraat 7 (ook in de wijk Neftchiler) (CGVS p. 2-3 + CGVS vrouw p. 2). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het

administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de Asim-Zadestraat een zijstraat is van de Gara Garayevalaan. Dit is opmerkelijk. Als jullie effectief de familie van S.(...) wilden ontlopen omdat ze zo tegen jullie huwelijk gekant waren, is het weinig logisch dat jullie verhuisden naar een plaats vlakbij het ouderlijk huis van S.(...). Over dit verblijf van ongeveer een jaar (van jullie huwelijk in november 2010 tot de geboorte van jullie dochter in september 2011) verklaart u bovendien dat jullie in die periode niet buiten kwamen (CGVS p. 18-19), terwijl uw vrouw zegt dat jullie 's avonds soms nog buiten kwamen om boodschappen te doen (CGVS vrouw p. 14). Niet alleen zijn deze verklaringen tegenstrijdig aan elkaar, men kan zich ook de vraag stellen waarom jullie zich in deze periode nog op straat zouden begeven vlakbij uw schoonfamilie als jullie net voor hen ondergedoken waren. Er dient ook gewezen te worden op een opvallende tegenstrijdigheid die uw vrouw aflegt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde ze immers dat haar broer Tehran de politie naar uw zaak liet komen om u te bedreigen (CGVS vragenlijst 14.12.2012 p. 4 vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS spreekt ze enkel van het feit dat haar broer zelf naar uw winkel kwam om u te bedreigen en te slaan; volgens haar waren er geen andere dingen gebeurd (CGVS vrouw p. 12-13). Als ze erop gewezen wordt dat ze op de DVZ ook over een politiebezoek aan uw winkel had gesproken, verklaart ze enkel 'ik weet het niet' (CGVS vrouw p. 13). Dit is echter maar een povere en weinig overtuigende verklaring voor waarom ze zich over dit punt tegensprekt. Zodoende blijft deze tegenstrijdigheid nog steeds overeind en brengt dit jullie asielrelaas verder in diskrediet. Enkele dagen na de geboorte van jullie dochter (i.e. 11 september 2011) verhuizen u en uw vrouw naar Agsu. Uw schoonfamilie weet niet dat jullie naar daar getrokken zijn. Op die manier slagen jullie erin de problemen met uw schoonfamilie en Pasha Khan in Baku te ontlopen. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u bewust en vrijwillig het grote risico neemt om zich op 9 december 2011, nauwelijks drie maanden na jullie vlucht uit Baku, opnieuw naar deze stad te begeven om er de geboortakte van uw dochter op te halen (CGVS p. 7 + document 3). In Agsu zelf ondervinden jullie ondertussen geen enkel probleem, tot uw vrouw haar familie terug opbelt (zie boven). Meteen nadat uw schoonfamilie bij jullie thuis in Agsu zou zijn geweest (waarbij uw vrouw geslagen werd), vertrekken jullie opvallend genoeg zelf ook naar Baku (waar jullie nog enkele dagen bij een vriend blijven en dan vertrekken met de trein naar Oekraïne), nochtans dé plaats waar jullie problemen ontstaan waren en waar jullie belagers (i.e. uw schoonfamilie en Pasha Khan) woonden. Welnu, als jullie effectief problemen hadden met uw schoonfamilie en Pasha Khan wegens jullie relatie, is het weinig aannemelijk dat jullie zich na dit laatste incident vrijwillig zouden blootstellen aan mogelijk nieuwe bedreigingen door terug te keren naar Baku en van daar naar het buitenland te vertrekken vanuit een openbaar treinstation. Een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid betreft de vaststelling dat **de door u voorgehouden reismodaliteiten** evenmin geloofwaardig voorkomen. U verklaart dat u met uw vrouw van het appartement van uw vriend T.(...) in Baku met de metro naar het station ging om van daar de trein te nemen naar Oekraïne; daarbij werden jullie vergezeld door uw vriend T.(...) (CGVS p. 25). Uw vrouw daarentegen verklaart dat jullie met een taxi naar het station gingen zonder dat T.(...) daarbij was (CGVS vrouw p. 17). Dit is dermate tegenstrijdig dat meteen al geen geloof meer kan worden gehecht aan de manier waarop jullie vertrokken zouden zijn uit Baku. Verder verklaart u dat jullie jullie paspoorten moesten afgeven aan de smokkelaar toen jullie aankwamen in Oekraïne (zie onder). In een auto gingen jullie vanuit Oekraïne verder naar België. U verklaart onderweg niets gemerkt te hebben van een douane of grensovergang en u weet ook niet of er voor jullie andere reisdocumenten voorzien waren in plaats van jullie paspoorten die jullie hadden moeten afgeven in Oekraïne. Ook verklaart u dat er geen afspraken waren gemaakt met de smokkelaar die jullie van Oekraïne naar België bracht in het geval er controle zou krijgen onderweg – u verklaart immers niet met hem te kunnen communiceren omdat u zijn taal niet verstond (CGVS p. 13-14). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bijzonder reëel is om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Bij wijze van voorbeeld kan hierbij verwezen worden naar de uiterst strenge grensovergangen in Polen, een buurland van Oekraïne van waaruit u verklaarde vertrokken te zijn naar België, waarvan informatie is toegevoegd in het administratief dossier. Welnu, zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval verkeerde nooit persoonlijk te zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u zouden gemaakt zijn om de nodige voorzorgen te nemen en in een plan te voorzien. Dat u in dit verband niet overtuigt doet zoals gezegd afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, en wijst er mogelijkerwijze op dat u en uw vrouw op reguliere wijze en toch met jullie internationale paspoorten (waarover u verklaarde dat jullie ze in Oekraïne hadden moeten afgeven) naar België bent gereisd. Dit standpunt wordt nog versterkt door jullie tegenstrijdige verklaringen op de DVZ en het CGVS wat betreft jullie internationale paspoorten. Zo hadden jullie op de

DVZ verklaard dat jullie jullie (Pakistaanse en Azerische) paspoorten hadden achtergelaten in Azerbeidzjan (DVZ verklaring 14.12.2012 p. 6 vraag 26), terwijl uit jullie verklaringen op het CGVS blijkt dat jullie met deze paspoorten uit Azerbeidzjan vertrokken waren en dat jullie ze in Oekraïne hadden afgegeven aan de smokkelaar – daarbij verklaart u bovendien dat u niet weet wat er vanaf dan met deze paspoorten gebeurd is (CGVS p. 12-13 + CGVS vrouw p. 6-7). Hiermee geconfronteerd, verklaart u enkel dat u het niet weet en herhaalt u dat u de paspoorten heeft afgegeven in Oekraïne (CGVS p. 14). Echter, het louter herhalen van één van twee tegenstrijdige verklaringen, kan nooit een afdoende verklaring bieden voor deze tegenstrijdigheid. Rekening houdend met de eerder aangehaalde anomalieën in verband met jullie reisroute, rijst op deze manier nogmaals het vermoeden dat jullie bewust misleidende verklaringen afleggen over jullie paspoorten en gevolgde reisroute. Bijgevolg bestaat er ook geen uitsluitel over de plaats van waar en de manier en het tijdstip waarop jullie vertrokken zouden zijn naar België. Dit doet andermaal afbreuk aan het voorkomen van de feiten die jullie (vlak voor jullie vertrek) zouden meegemaakt hebben.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Pakistan en ten aanzien van het land waar u de laatste vijf jaar gewoond heeft, waar u getrouwd was en waarvan u een verblijfsvergunning had (Azerbeidzjan) een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw Pakistaanse identiteitskaart, uw Azerische huwelijksakte en de Azerische geboorteakte van uw dochter bevatten enkel informatie over uw staatsburgerschap, uw identiteit en die van uw dochter en over uw echtelijke situatie, wat hier niet betwist wordt. Het Pakistaanse krantenartikel werd reeds eerder besproken (zie boven). Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing."

Na een simpele lezing van voormelde beslissing, kan worden vastgesteld dat zijn asielrelaas werd afgewezen, niet omwille van gebrek aan bewijzen zoals verzoeker lijkt te poneren, doch wel omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd. Er werd namelijk vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan de aangehaalde problemen met zijn familie in Pakistan onder meer omwille van zijn vage en onaannemelijke verklaringen aangaande zijn geplande huwelijk daar en de dreigtelefoon van zijn broer. Verder kon er evenmin enig geloof gehecht worden aan de beweerde problemen met verzoekers schoonfamilie in Azerbeidzjan en de crimineel P. K., aan wie zijn echtgenote was beloofd, onder meer gezien de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties tussen hun beide verklaringen aangaande de aangehaalde vervolgingsfeiten, alsook gezien de vele vage en onlogische verklaringen betreffende cruciale elementen in zijn asielrelaas. Tenslotte bleken ook de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote aangaande hun reisweg niet geloofwaardig te zijn.

2.3.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voormeld artikel bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de regio af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, de situatie in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De overlijdensakte van zijn schoonvader, vermag, zoals hoger reeds uiteengezet werd, bovenstaande vaststelling niet in een ander daglicht te stellen. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoon dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

2.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS